

Rejtő Jenő

Egy bolond száz bajt csinál

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

Egy bolond száz bajt csinál

Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2018

ISBN 978-963-453-390-0

Írta: Rejtő Jenő
Borítót készítette: Ádám Ágnes
Korrektor: Nemere Ilona
Tördelte: Markó Richárd

Tartalom

Bevezetés	4
Első fejezet	6
Második fejezet	16
Harmadik fejezet	20
Negyedik fejezet	23
Ötödik fejezet	27
Hatodik fejezet	30
Hetedik fejezet	38
Nyolcadik fejezet	48
Kilencedik fejezet	60
Tizedik fejezet	66
Tizenegyedik fejezet	72
Tizenkettedik fejezet	75
Tizenharmadik fejezet	84
Tizennegyedik fejezet	91
Tizenötödik fejezet	95
Tizenhatodik fejezet	105
Tizenhetedik fejezet	115
Tizennyolcadik fejezet	120

Bevezetés

A fellobogózott városház előtt impozáns rendben várta a tömeg, hogy a polgármester elmondja jubileumi beszédét, ám helyette, általános csodálkozásra, egy kancsal, óriási harcsabajuszos egyén jelent meg az erkélyen, kezében fehér cérnakesztyű, fején helyes kis piaci kosár, és barátságosan integetett. Társaságában egy sovány, magas, de jóképű, napbarnított, szőke fiatalember is kilépett a nép elé, sárga cilinderben, félszemén fekete monokli.

A kancsal óriás negédes léptekkel előrejött, és néhány csókot hintett a nép felé, míg a fiatalember felállt az erkély peremére, és most látszott rajta, hogy rövid bundája alatt talpig lobogóba öltözött. Mielőtt az ünnepi néptömeg magához térhetett volna ámulatából, harsány szónoklatba fogott:

– Tisztelt fele- és egész barátaim! Én, ifjabb Lord Hontings, Daughter Hill örökös grófja, valamint barátom, Vucli Tóbiás, az önműködő villamosjegy feltalálója, hivatva érezzük magunkat, hogy üdvözlünk benneteket, kik e nagy melegben szónoklatokra vártok itt, kínos kötelességből. Nagy marhaság ez, felebarátaim, és ez ünnepi kényelmetlenség helyett ajánlom, hogy menjünk át valamennyien egy jó kocsmába, néhány krigli sörre!

– Milyen igaza van – protezsálta barátja szónoklatát a kecses, kancsal, harcsabajuszú óriás, akinek vörös orra olyan hatalmas és tömpe volt, mintha máris odavágtak volna hozzá egy paradicsomot a szónoklatok végén. Helyeslése annyira meghatotta a társát, hogy átölelte a kancsált és jobbról-balról megcsókolta, majd folytatta harsány szónoklatát.

– Mit hencgjünk azzal, hogy ez az ócska porfészek, ahonnan nyeregdedző dratvát, néhány tejterméket és meggyfa pipaszáracat szállítanak a városba, már nyolcszáz éve fennáll? Örülünk, hogy

ilyen körülmények ellenére egyáltalában fennáll! Ne haragudjon a tisztelt lakosság, de nyolcszáz év alatt a leghülyébb polgárok is megtanulhattak volna már tejterméken, dratván és meggyfa pipaszáron kívül valami mást is csinálni.

– De mennyire! – szólt csókot hintve és mosolyogva a másik, felkapaszkodva a társa mellé. Ez sírva megölelte szolidáris barátját, majd egy váratlan retorikai fordulattal így folytatta beszédét:

– Ajánlom hát, hogy Ellen Grace-t, a világ legbübbájósabb táncosnőjét válasszák meg a csúf, kövér polgármester helyett a város vezetőjének, és kezeskedem, hogy ez esetben itt olyan vidám közigazgatás veszi kezdetét, amitől újabb nyolcszáz éven át naponta hajnalig részegeskedik az egész város!

– Éljen! – üvöltötte a kancsal. És a nép még mindig nem tudta, hogy mire vélje az esetet.

Most azonban sikerült kívülről betörni a tanácsterem hatalmas ajtaját, és onnan az erkélyre nyomulnia nyolc-tíz markos rendőrnek és városi altisztnek.

És elkezdődött az ütközet.

A fiatalember és a harcsabajuszú óriás kemény ellenfeleknek bizonyultak. Az első két pofontól heten kilencfelé röpködtek, és ekkor ádázan belevetették magukat a korlátról a támadók csoportjába. Végül is alulmaradtak a nagyszerű tusában, de ordítás, szitok, üvegajtó, világítógömb, zászlórúd csörömpölése, recsegése töltötte be az erkély felől a teret, és a fiatalember a talpig cafatokra tépett angol lobogóban felpattant a korlátra.

– Emberek! Belénk fojtják az őszinte igazságot! Elnyomják a...
– Elnyomták. Egy hurkot dobtak hátulról a nyakába, lerántották, és végül mindkettőjüket jól megkötözve, a sivító vármegyei mentőkocsi beszállította a londoni highgate-i szanatóriumba, ahonnan elszöktek.

Első fejezet

Az olvasó joggal aggódhat.

Milyen regény következhet ilyen bevezetés után?

Sajnos, semmi jót nem mondhatok. A helyzet a későbbiek folyamán még bolondabbul fejtetőre áll. Pedig a bevezetésnél lehetetlenebbre aligha fordulhat valami.

És mégis.

Az olvasónak olyan eseményekkel kell számolni, amelyek meghaladják az átlagember elképzelését.

Nem tartozik regényünkre, hogy miképp került a két különleges egyén Tolwer Citybe, hogy honnan szerzett Daughter Hill örökös grófja rövid bundát és egy jól szabott angol lobogót, továbbá óriási és kancsal barátja sikkes piaci kosarat kalapnak. Nem is foglalkozunk tovább Tolwer City lakosaival, akiket bizonyára vérig sértett a nyeregdedző dratvának, a tejtermékeknek és meggyfa pipaszáraknak méltánytalan lebecsülése.

Azt talán mondanom sem kell, hogy az eltávolított szónok azon indítványát, hogy Ellen Grace művésznőt válasszák meg a kisváros polgármesterévé, megvitatás tárgyává sem tették.

E regényünkre csupán az tartozik, hogy a két szökevény elmebeteg, kik egyben teljesen részegek is voltak, kötéllel rögzített állapotban megérkezett a highgate-i szanatóriumba, ahonnan kétnapos kalandjukra indultak, az örök éberségét kijátszva.

Itt azután gondos, de határozott kezek eljuttatták őket a betegszobáikba, és intézkedés történt, hogy külön ápoló vigyázzon rájuk, nehogy szökésük megismétlődhessék. Ezen idő alatt az ápoltak vagy szónokok, az ember igazán nem is tudja, hogyan nevezze őket, mélységes álomba merülve kipihenték a részegséget, a nyilvános szereplést és az ezzel együtt járó, hosszas kézitúsát.

Történetünkre elsősorban is az tartozik, amit sem Tolwer City polgárai, sem az ügy többi résztvevője nem tudott. Az, hogy a két ember közül az egyik, Sir Felix nem volt bolond. Természetesen két holtrészeg ember elmeállapota akkor is kevés eltérést fog mutatni, ha az egyik józan állapotban normális.

Egyáltalán, ez komplikált dolog az elmeállapottal.

Ha egy diplomata felmászik az utcai lámpára, elviszik a mentők. Ha egy villanyszerelő teszi, semmi baj. Ha ugyanez a villanyszerelő jegyzéket nyújt át egy nagyhatalomnak, nyomban beszállítják. Mind a jegyzék átadása, mind a lámpaoszlopra mászás lehet teljesen normális és szükségszerű cselekedet, és lehet komoly kórtünet.

Egy távoli rokonom könnyűipari részvényekben spekulált, és a szomszédban lakó egyetemi orvostudós szerint, aki követte tőzsdei tanácsát, ez a rokonom nagyon okos. A háziorvosa szerint gyógyíthatatlan elmebeteg. Nekem is feltűnt, hogy egyszer be akarta vezetni a fél bajusz és fél szakáll viselet divatját. Ha ezzel sok pénzt keres, úgy ezért is nagyon okos ember hírébe kerül.

Én azonban csak azt akarom közölni, hogy Sir Felix, Daughter Hill örökös grófja, valamennyi ismerőse szerint teljesen épelméjű volt. Épelméjűsége mellett tanúskodik az a körülmény is, hogy nem azért vitették be a highgate-i szanatóriumba, mert tombolt.

Elhatározta, hogy megnősül. Talán, ha ehelyett tombol, úgy sohasem kerül az ősi kastélyból a bolondokházába.

Famíliája szempontjából régebben is kínosan hatott világias gondolkodásmódja és a hagyományoktól eltérő életmódja, de ez még nem okozott volna különösebb bonyodalmakat.

Daughter Hill grófjai egy ősi várkastélyban éltek, az angol szigetbirodalmon belül, külön splendid isolationben. A legidősebb családtag a hitbizományoszerű vagyon ura. Mindig a közvetlen

leszármazott öröklí a vagyont, melyből a többiek csak haszonélvezetet kapnak.

Már a gyermek Felix furcsa hajlandóságról tett tanúságot, amikor atyját arra kérte, hogy a hagyományos cambridge-i főiskola helyett Londonban neveltesse. Az atyában is szunnyadhatott némi különleges vér, mert a fiúnak ezt az indokolatlan kívánságát teljesítette.

Talán, ha a korán elhunyt atya, Sir Oliver, az egykori várúr, fiának e kívánságát nem teljesíti, úgy Sir Felix nem lesz később a highgate-i elmeegógyintézet lakója, és nem kerül sor a Tolwer City nyolcszáz éves fennállása alkalmából elmondott szónoklatára. A londoni környezetben, úgy látszik, sok népies szokást szívott fel magába az ifjú természete. Egyszer például híre jött, hogy díjat nyert valami kerékpárversenyen.

Ekkor már nagybátyja, Lord Arthur Hontings lett Daughter Hill második grófja (többek közt a Balmoral Főudvari Csillag-rend Nagykeresztjének tulajdonosa). Szögletes fejű, duzzadt szemhéjú, vörös pillájú, álmos tekintetű, enyhén pocakos, magas egyén volt. Furcsa, nehezen kavargó nyelvvel gyúrta szét a szavakat, és májfoltos, nagy keze közben, mint két idegen tárgy, bábszerű mozdulatlansággal pihent a combjain. Esetleg jobbával roppant állkapcsát dörzsölgette. Nagyon finom és régimódi ruhákat viselt. Ő volt az elhunyt legidősebb Hontings fiának gyámja nagykorúságáig, amikor a család címeit, vagyonát, birtokait, mint a hitbizomány néhai urának egyetlen törvényes utóda átveszi.

A Daughter Hill-i ősi várkastélyban együtt élt e család számos álmata, nemesi tagja. Ezen főurak nagyfokú aggodalommal és mérsékelt rokonszenvvel figyelték Sir Felix majoresztkó világi, úgyszólván népies természetét. Így például nevéhez méltatlan motorke-rek-pározó szenvedélyét, megalázóan jó rugbyszeredményeit, profán

kártyázó és kocsmázó tömegszórakozásait, cukrászleánykákkal és áruházi elárusítónőkkel folytatott liezonjait, méltóság nélküli közös mulatozásait diáktársaival. Olyan hírek jutottak el a vén Daughter Hill-i várkastélyba, hogy a család komoly aggodalommal tekintett az ifjú jövője elé.

Azért mégis villámcsapásként hatott a gőgös, mohos várkastély lakóira, amikor a roppant birtok, történelmi kiváltságok, címek és kitüntetések egyetlen örököse, huszonnegyedik évét betöltve, megérkezett a Daughter Hill-i boltozatos, hatalmas cinteremben egybegyűlt család elé, és végiglépkedett közöttük egy ennivalóan kedves, fitos, grimaszra hajlamos, jelenleg kissé ijedt művésznővel az Examiner kardalos táncosnői közül.

– Ez Ellen Grace, a menyasszonyom – újságolta örömmel a félálomban várakozó család tagjainak, kik között az idősebbek a katakombák falán aszalódó, antik szerzetesek földi maradványaira emlékeztettek, míg az ifjabbak vegyipari úton előállított, még kezdetleges kivitelben sikerült emberi teremtményekre.

– Ellen vagyok... – szólt a bájos hölgy kecses, de kurta bókkal, behajló jobb térde mögött lekoppanó bal cipőorral.

Walter Jeremias Hontings, alpecsétőr és Burkhman grófja (az ezüstgyapjas rend keresztjének tulajdonosa) később meg mert volna esküdni, hogy Sir Oliver Hontings, ki Oroszlánszívű Richárddal végigverekedte a Szentföldet, megmozdult rámájában, és szorosabbra fogta buzogányát.

A bársonykabátos, agg Sir Evans Hontings, a királyi ménesek főtanácsadója (örökös tiszteletbeli régens, Sub Victoria Et Fillias Rex, stb., stb.) úgy érezte, hogy köszvényes bántalmi kiújulnak, és csontvázsovány termete kétrét görnyedve támaszkodott ébenfa botjára, miközben hang nélkül elhagyta a cintermet.

A család többi tagja mozdulatlanul ült az ősi képek alatt, olyan harmonikus viszonylatban ezekkel, mintha kiegészítő domborművei lennének a falon függő szépapaiknak.

– Anton majd egy vendégszobát nyit Miss... Miss... Helénnek...
– mondta szétmázolt, álmos szavakkal Sir Arthur, örökös pear és Daughter Hill második grófja (többek között a Balmoral Főúdvarend Csillag Nagykeresztjének tulajdonosa). – És azt ajánlom, hogy most valamennyien vonuljunk vissza.

Ellen örökké mosolygó, csöpp szája nyitva maradt a csodálkozástól, amíg a sok ódivatú, hosszúkás arcú főúr és főúrhölgy elhagyta a boltozatos cintermet. Érezte, hogy ha éjfélkor lenne tanúja e jelenetnek, idegsokkszerű rohamot kapna ijedtében e kísérteties látványtól.

Így sajnós elnevette magát.

Lady Anna Emerencia miatt. Lady Anna Emerencia Hontings, egy hetvenhárom éves, hajadon családtag valamennyiük között a legmagasabbra nőtt, és arca olyan fehér volt, mint aki hosszú ideig befalazva élt. Soványságával együtt, így vízióyszerűvé hangsúlyozódott a lénye. És ezt a hangsúlyt megkészserezte egy szokatlanul széles szalag a hajában, ódon, csuklóban és nyakán tapadó ruhája, lelógó csipkedíszekkel. Egy ilyen lecsüngő csipkedész beleakadt a lépcsőnél felállított lovagi páncélzatba.

– Ah... ah... Még ez is! – rikoltotta dühösen és ijedten.

– Majd én segítek! – lépett hozzá készségesen Ellen Grace, de mielőtt megérinthette volna, a kísérteties hölgy felvetett fejfel így sipított rá:

– Ön!... Ön ne közeledjék... Ah, hisz ez borzalom! Egy Sir Felix ilyen eltévelyedetten! – Csak úgy remegett a hajába fűzött szalag, amikor ezt mondta.

– Kérem, kérem! – szólt Ellen Grace dühösen. – Nem tudtam, hogy a jóindulat további szerencsétlenséget jelent személyemben. Ha ön igazi nemes, asszonyom...

– Azonnal hagyja abba! Én leány vagyok!

– Ezt én abbahagyom, és kár, hogy ön már régen nem hagyta abba. Leánynak lenni nem jó! Még a legelőkelőbb hölgy is jól teszi, ha férjhez megy idővel. És mondhatom – ezt már a többiek felé fordulva mondotta –, nagyon szépen viselkedtek velem, akit végre is Felix hívott ide!

Közben Anna Emerencia, mint valami özönvíz előtti, roppant hattyú ős, kilibeggett a teremből, otthagya egy darab csipkét a lovagi páncélon, Sir Arthur pedig Ellen Grace-hez lépett:

– Csakugyan elnézését kell kérnem, Miss... Miss...

– Ellen Grace – mondta határozottan Felix.

– Igen... tehát Miss Ellen Grace. Ön természetesen a család vendége, és nem tehet arról, hogy Sir Felix kissé különös helyzetbe hozta... Ha megengedi, tehát visszavonulunk.

A család úri vontatottsággal elvonult.

Végre kettesben maradtak a történelmi ódonságú csarnokban, a fitos görl és a Temze strandján barnára égett, vigyorgó majoreszkó.

– Fel a fejjel, Ellen – szólt, és vidáman hátba vágta a lányt, hogy az csuklott egyet. – Furcsa bácsik és nénik az én rokonaim, de alig kellemetlenek. Anton majd a szobádba vezet, és ha nincs kifogásod ellene, később felkereslek.

Az ősz, lóarcú, fekete libériás lakáj mozdulatlanul állt az ajtóban.

– Te... Te nem jössz velem, Felix? – kérdezte a lány bizonytalanul.

– Beszélek az öreg Arthurral, kijár a tekintélyének, hogy unatkozzam vele időnként.

– De... – és körülnézett szeppenten – én félek...

– Felesleges. A kísértetek úgy elbújnak egy mésalliance kilátásai előtt, hogy szellemidéző legyen a talpán, aki előhívja őket. Különben pedig mitől félsz?

– Hogy... – arra mutatott, amerre elment a főúri család. – „Azok” megvernek, ha nem vagy velem.

Felix szívből felkacagott, magához rántotta a lányt, és megcsókolta.

– Nem, itt még asszonyt nem vertek meg! Előfordult a régi szép időkben, hogy olykor lefejezték egyiket vagy másikat, és beszélnek egy reinitens hitvesről, kit tanácstalan férje végül is kénytelen volt az egyik toronyszobába befalaztatni, de megalázó inzultus Daughter Hillben még hölgyet nem ért.

Ellen kissé nyugodtabban követte a lakájt.

Csoda, hogy a félkör alakú vendégszobában a csúcsíves ágy nem roskadt magába szó nélkül a bőröndből előkerülő profán csipkéktől, illatszeres üvegektől, képes magazinoktól, cigarettától, öngyújtótól és hasonló holmiktól.

Ezen helyiségben a francia forradalom idején a Capet család két hölgytagja töltötte el az emigráció idejét.

Az ágy egy nyikkanásba múltó sóhajjal eltúrte, hogy eme Ellen Grace hanyagul végighemperedjék rajta, elővegye kedvenc magazinját, és csokoládét rágcsáljon, majd cigarettázva várja, hogy azt az angyali Felixet viszontlássza.

Közben egy alattomos, ijedt egér pillantásától követve, csokoládétól maszatos kezeit a baldachin pompás selymébe törölte.

Ezalatt Arthur lord, aki visszatért a cinterembe, álmos, vörös pillái mögül kíváncsian nézegette gyámfiát, hogy mi okozhatta a vesztét ennek a látszólag egészséges fiatalembernek.

– Mai rossz tréfád – szólta méltósággal – meghaladja csúf tetteidet is, amikor őseid nevével megnyerted a sussexi díjugratást. Nem teszem szóvá az ökölvívó bajnokságot, mert ezt mégis... ifjú korod menti

valamelyest. De ha meggondolom, hogy boldogult nagyatyád nem vállalta a miniszterelnökséget, mert félt, hogy így kinyomtatják újságokba a nevét, és néhány pennyért bárki megveheti...

– Igen, az öreg nagyon okos volt, de sok tekintetben kissé bogaras – ez volt minden, amit a nagykorú várúr mondott.

– Nézd, Felicitas – szólt Sir Arthur merengve, és roppant állat simogatta közben. – Hogy a vér vízzé válik, az rendben van. Illetve nincs rendben, de tény. Előfordulhat. Azonban fontos, hogy a világ ilyen szomorú élettani elváltozásokról ne értesüljön. Le kell tehát tenned Miss Lillian...

– Ellen Grace.

– Igen?... Hm... No, nem baj. Szóval, le kell tenned szándékodról, mert egyetlen örököse vagy az ősi névnek, rangnak vagyonnak és...

– Unalmas vagy, Sir Arthur. Magam határozom el, hogy mit teszek és mit nem. Pókhálós kastélyunkért és komikus gőgötök miatt egyetlen vidám napot sem áldozok az életemből.

És nevetett.

– Nézz ide! – Sir Arthur a falra mutatott. – Ez a négy kép Daughter Hill történetét ábrázolja. Az első kép egy viking bárka, amely kiköt a csúcs keleti lejtője alatt, a tengerparton, és Hódító Eck nevű ősöd zsoldosaival partra száll. A másik kép ama sátozó tábor ábrázolja, amelyet száz évvel később a római légiók sem bírtak elsöpörni e tájról, sőt, nagy részüket a Rőt Jakab nevű ősöd hadai elpusztították a környékről. Ezen a harmadik képen láthatod a Daughter Hill-i vár romját, amikor magukat a király hadainak álcázva, lázadók kértek bebocsátást, és amikor már belül voltak, leölték a katonáinkat, és felgyújtották a várat. És itt láthatod a negyedik képet, midőn háromszáz év előtt Nagyvonalú Richárd újjáépíttette Daughter Hillt! Ekkor adományozta őfelsége, hogy csalárdág áldozatai többé ne lehessünk, ama kiváltságot, mely szerint minden embert,

ki fegyveresen jelenik meg a vár előtt vagy a várban, nyomban elpusztíthatunk! Azért volt az uralkodói kegy, hogy Angliának ez a dicsőségekben megvénült támasza, Daughter Hill vára minden ármány és veszély ellenére fennmaradjon. Ez a páratlan jog ma is érvényben van! És ezt a jogot csak olyan várurak gyakorolhatják, akiknek hűsége és hagyománytisztelete a biztosíték, hogy e jogukkal élve csak védői lesznek a törvénynek, de nem csorbítói. Tudd meg, hogy a nagygyakorlatok idején, amikor Daughter Hill vendégül látja őfelsége tisztjeit, ezek minden fegyvert a táborban hagynak, mielőtt várunk udvarára lépnének. Hagyományos jogunkat még őfelsége hadserege is tiszteli! – Kipirultan hadonászott, és egy polc felé fordult, amelyen ócska fóliánsok porosodtak emberemlékezet óta. – Nézd ezt a tíz kötetet. A család történetét és hagyományát foglalják magukban. E család különösen nagy volt abban, hogy elődeik dicsőségét a hagyományok szertartásszerű tiszteletével fenntartsa. De te nem törödsz velük! Te vikendre jársz és regattázol! Halld tehát válaszomat a bejelentésedre...

– Sir Arthur, sajnos unalmasan beszélsz, mint egy kiöregedett szpíker, és kenetteljesen is, mint valami vidéki népoktató. De azért halljam tehát a válaszodat.

– Az ilyenfajta beszédet megrendült egészségi állapotoddal hozom összefüggésbe. Képtelenség előttem, hogy őseiddel szemben...

– Tisztelem és szeretem az őseimet, elsősorban mert békén hagynak, és békében pihennek. És nem is olyan biztos, hogy a te pártodon lennének. Kérdés, hogy Hódító Eck vagy Nagyvonalú Richárd milyen álláspontra helyezkedtek volna, ha a táskagramofon, az ökölvívás és a motorkerékpározás letűnt koruk vívmányaihoz tartoznak. Ami a múltból átszármazik a jelenbe, az csak hagyomány, és ezek között lehet olyasmi, amit valamelyik ős tiltott vagy helyeselt. De ami a múltban nem volt, csak mostanában létezik, azt te nem

tilthatod őseim nevében. Az ő idejükben nem ismerték a regattát, de történetesen a vikingek szerettek hajózni. A víkendezést nem ismerték, tehát nem is tilthatták. De nem létezett az ő korokban Ellen Grace sem, mert mindössze tizenkilenc éves, így az ő személye ellen nem tiltakozhatsz őseim nevében.

– Elég! Jegyezd meg, hogy amíg e négy kép itt függ a falon, amíg ezek a kötetek itt sorakoznak a polcon, addig ne várd, hogy a család beleegyezik Miss... izé, Ellennel tervezett házasságodba!

...Másnap reggel, amint Sir Arthur belépett a nappaliba, szinte elszédült meglepetésében: a Daughter Hill-i vár történetét ábrázoló négy festmény helyén más képek függtek! Legszembeötlőbb volt a Demimonde című párizsi lap mellékletéből kivágott táncosnő fotográfiája, aki megoldotta ama világraszóló problémát, hogy miképpen lehetséges egyetlen selyem zsebkendőből egy minden tekintetben kifogástalan táncosnői ruhát szabni. Mellette a New York Magazin-ból származó chicagói vágóhidak látképe függött; a harmadik ősi kép helyét egy francia revü jelenete foglalta el, és végül, a negyedik ős-ábrázolás pótlása: egy csecsemő és egy doboz színes lenyomata, azon felhívással, hogy lehetőleg mindenki egyen napjában többször valami különös nevű, vitaminos tápanyagot. A tíz kötet helyén ott sorakoztak Ellen Grace és Sir Felix összes művei, amiket poggyászaikból előkerestek, jobbára vicces, tréfás regények.